

Край тіні власної ти, матінко, сидиш,
покрай життя, покрай своєї долі,
і зеленіє в затінку спориш,
і високо тобі, як на престолі.

І все ти бачиш, все — до білоти,
до мого щему, до рубця на тілі;
все бачиш ти, все чуєш серцем ти,
проламуючи простір скрижанілий...

Мої тривоги, радість, тихий біль
відлунюють у виболенім серці.
І я, мов дощ, до тебе звідусіль
іду, іду з наповненим наперстком.

Не меду, ні! — цілющої води
я зачерпнув з глибокої криниці.
Далекий я, та жди мене, та жди, —
я донесу на денці хоч росицю.

Коліна збив і лікті обшмугав,
до кістки здер всю шкіру, наче лико,
повітря дране нею залатав,
аби тебе, аби тебе не кликать...

Але ти чула, бачила, була
побіля мене, у мені, зі мною,
росиченьку в наперстку подала,
розбавлену останньою сльозою.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.